

I Trollheimen sommeren 1942

Av Ågot Falkanger

Det er kveld på hytta. Rundt peisen sitter vi — ti fjellvandere — trøtte og sårbente — og lar tankene gli framover og attover i tida. Her har vi fred i sinne, tross alt det onde som skjer. Et øyeblikk dveler tanken ved D. N. T.s appell til turistene: «Dei gamle fjell i syningom er alltid eins å sjå.»

«Dei gamle fjell i syningom» er og blir Trollheimen for oss trøndere. Der oppe er vi dus med Trollhetta, Snota og alle de andre toppene som raker opp, med snø og breer fra de grønne lier og sletter. Vi tar oss gjerne en tur til andre egne, men Trollheimen drar oss tilbake igjen.

Tross krig og rasjonering kunne hyttene i år som før åpne 1. juli. Endelig i midten av august, kunne vi sette kursen for fjellet. Sekken i år var tyngre enn vanlig — etter all skrivinga i avisa om klippfisk og lite brød, torde vi ikke annet enn ta med oss et lite reservefond av mat, om vi ikke som mange andre, tok med 4 brød, samme antall hermetikkbokser o.s.v.

Da det er forbi med de gode gamle dager da en fikk være med rutebiler eller slenge seg opp på en lastebil, tok vi sykkelen med for å slippe å slite ut de dyrebare skosålene før vi kom inn i sjøve fjellet.

Starten foregikk fra Opdal, og målet for den første dagen var Nerskogen hvor T. T. hadde ordnet med innkvartering hos John O. Voll på Vollslettet. Arbeidsfylkingveien nedover Nerskogen var god å sykle, og på begge sider strakte moltemyrene seg. Men de lokket oss på ingen måte, der de i år lå uten den fristende rød-gule fargen, og vi visste ikke ordet av det, før vi så T. T. vimplen vaie lystig fra et av de mange nybrott som holder på å gjøre Nerskogen til en fruktbar og veldyrket grend.

I det fjerne så vi Trollheimens forposter, Høghø og Skrikhø, — de lå der og lokket, og etter å ha parkert syklene i stallen, satte vi, med sekken på ryggen og kartet på magen, kursen for Jøldal.

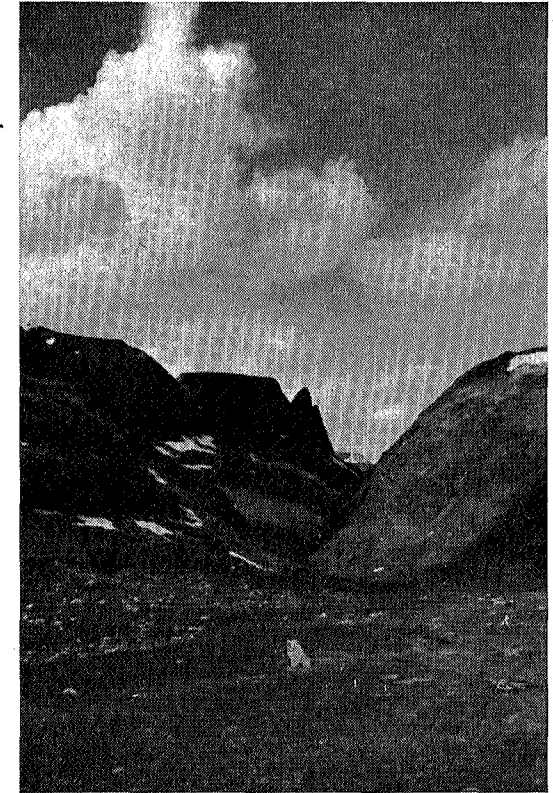
Ruta var nylig vardet, men vi valte, som første etappe, seter-veien opp til Hol seter. Setrene har no sin egen sjarm!

På setra rådet de oss til å ta Skrikdalen, men vi foretrakk å legge veien over Hellfjellet. Like før Skrikhø kom vi inn på «turistlina» som bygdefolket stolt

kalte den nye vending —, og det var bare å følge de røde merkene som lyste langs østre kanten av Skrikhø. Det var lett og fint å gå, utsikt til stortoppene hadde vi ikke enno, men vi var ikke før kommet ned i lia mot Jøldal, før Gjeithetta og Trollhetta nikket goddag, der de lå imponerende og mektige i sola.

Turen fra Nerskogen hadde bare tatt 3½ time, men lell var det deilig å komme fram til Jøldals kjøttgryter, koselige peis og nydelige senger.

For å få litt variasjon fra de vanlige rutene startet vi dagen etter i sol med Svarthetta som mål. Der den ligger, skremmende og svart,

Mellom Storli og Inderdal.

Fot. Reidar Trøtvik.

Mot Neådalsnota.

Fot. Reidar Thronæs.

så den ikke akkurat innbydende ut, men vi vandret trøstig avsted. Etter inngående studering av kartet, hadde vi funnet ut at vi måtte følge vardinga til Gjevilvasshytta til opp på Kjølen, og så legge veien innover fjellet. Siste etappe — sjølv bestigningen av den høyeste toppen, 1572 m. o. h., voldte oss ikke så lite hodebry. Skulle vi ta veien om søndre fløy eller klatre rett opp? Det første så ganske bra ut, men det ville sikkert ta oss en time lenger å nå toppen på den måte.

Eventyrlysten ble tilslutt for stor, og rett oppover kravlet vi, mens vi gjensidig forsikret hverandre at det sikkert gikk fint. Inni oss derimot svirret det av bange anelser. Men opp kom vi — ikke så lite stolte heller — og som belønning for strevet fikk vi no et herlig rundskue. Topp i topp, bre i bre, snø og vann, og overalt kastet solen sine stråler og gjorde det hele enda mere imponerende.

Nedover valte vi en annen rute — framover Svarthetta og over topp nr. 2, vel 100 meter lavere. Heldigvis viste den seg ikke på langt nær så bratt, så det gikk fort og greitt ned til Jøldal.

I år hadde vi store planer for overgangen til Trollheimshytta. De tre ruter som brukes, er Svartådalen, Gjeithetta, hvor vi hadde gått to ganger før, og Trollhetta, som aldri hadde villet ta «hatten» av for oss. I år hadde vi håpet på godvær, så vi endelig kunne få hilse på dens tre topper, men nei. Da morgenen kom, lå skodda langt nedover alle topper, og så ble det — som vanlig — å gå over Gjeithetta i regn, motvind og tett tåke.

Bløte som kråker kom vi fram til Trollheimshytta, hvor Berit tok hjertelig imot oss. Og så pent det var blitt der. Den store peise-stuen som før virket kald og umøblert, var nå liksom helt forvandlet, der den stod med seks nye glidestoler med behagelige puter og fristet en til å slå seg ned med en gang. Men magen ropte etter mat, og vi stakkars «utsultede» bymennesker la inn. Vel kommet inn til peis og de før omtalte stoler, og etterat vi hadde forsikret hverandre om hvor mette vi var, så begynte matpratens, og den fortsatte med små pauser, som ble benyttet til vær- og rutesnakk, helt til klokka var 11. Hva en fikk der — spekesild eller kjøtt, fire brødsiver eller ubegrenset antall, hva en fikk på skivene — svirret rundt ørene. Det ble gitt gode råd i fleng om hvor en skulle gå for å leve best mulig o.s.v.

Noen klaget over at det fullstendig var sultekur, andre hadde ikke spist så mye kjøtt siden ferien ifjor. En fikk simpelthen på følelsen at enkelte kun gledet seg over god mat, snakket og drømte om mat, og helt glemte å fryde seg over Trollheimens skjønne og mektige natur.

Men for de fleste var nok gleden størst over å være i fjellet og over det forholdsvis gode værét som endelig var kommet.

Fjellet stod der uberørt som før og klarte sandelig å få en til å slappe av. Her oppe passet virkelig sangen: «Här är guda godt att vara! O, hvad lifvet dock är skönt!»

Sjøl da vi kravlet oss opp Mellomfjell, alt imens vi svettet, peste og slet, måtte vi være enige i at livet var skjønt, særlig som denne dagen, da vi gikk til Gjevilvasshytta med sola rett i ansiktet, og med alle toppene rundt badet i sol.

Det var søndag, og da vi nærmet oss Gjevilvatnet med de frodige luer innfant også helgedagsstemningen seg. Seterjentene hadde pus-

Svartådal.

Fot. Reidar Thrones.

set seg til helga, over vatnet glei sakte en båt, og vi ble hilst velkommen — tilbake til sivilisasjonen kan en si av trekkspill- og grammofonmusikk.

På de andre hyttene hadde det vært forholdsvis få mennesker, ca. 10, men på Gjevilvasshytta var det over 20 stykker, som omtrent alle skulle videre innover i Trollheimen, og vi ble naturligvis bombardert med spørsmål om hvordan vi hadde hatt det. «Kjempefint — ypperlig vær — god og mett hver dag.»

Ågot Falkanger

Turkomiteen

Vi skal ikke glemme at der fremdeles er noe som heter Turkomiteen, selv om den av begivenhetene er tvunget inn i en beklagelig dvaletilstand. Vi går ut fra at turkomiteens medlemmer nytter tiden til å utklekke planer og ideer for realisasjon såsnart båter og tog gjenopptar sin normale virksomhet. Medlemmene er: Håkon Ås, Olaf Jensen, Jon Berg, Hilmar Nilsen, Magne Håve, Wilh. Larsen, og Erling Nielsen. Den første er formann.

Red.

Rapport.

Med den minimale tilslutning som sommer-fellesturene har hatt i de senere år, med undtakelse av båtturene, ble det i 1939 heller ikke gjort noe forsøk på å arrangere sådanne.

Vintersesongen 1940 tegnet bra for arrangement av turer, men dessværre begynte slagskyggene av begivenhetene ute i Europa allerede å gjøre seg gjeldende også hos oss.

P. g. a. kullsituasjonen nektet Statsbanene å sette opp ekstratog og dermed var det satt en stopper for arrangement i større stil. Man ble henvist til de ordinære tog, deltagelsen måtte begrenses, og den tid en fikk til disposisjon for *selve skituren* vilde i mange tilfeller blitt for knapp.

Turkomiteen planla imidlertid 2 turer på Meråkerbanen. Flornes—Sonvatna—Skarvene og Kopperå—Fjergentraktene.

Den første ble arrangert 7. april 1940 med ca. 200 deltagere og ble meget vellykket.

Så kom begivenhetene den 9. april og satte en stopper for neste tur.

Når det igjen blir normale forhold, vil turkomiteen ta fatt på sin oppgave med samme interesse som før.

Haakon Aas